

Ние горе, вие долу

Другарката казва, че сме развиваща се страна.
Не мога да скрия разочарованието си.
Все едно, аз тая другарка и без това не я обичам.
Струва ми се много вероятно, да говори така, защото ние, босненците, ѝ пречим.
Не ѝ харесва, че не се държим като на гости. Държим се като у дома си!
Това я безпокои, защото ни различава от истинските словенчета само по имената.

Но наистина... Защо нашите са потърсили по-добро бъдеще за нас тук, не е ли навсякъде в Югославия еднакво хубаво?
Може ли другарката да е права за недоразвитостта на нашите южни републики?

„Югославия е развиваща се страна, защото южняците са мързеливи и изтощават напредналата Република Словения, която без нас, от Юга, отдавна би била високо развита държава.“

Ако кажа това, ще ми пише шестица.

На мен и тройка ми стига.

The illustration features a pocket watch with a chain on the right side. A large, ornate plate with a leaf pattern is on the left. A bottle is at the bottom center. A framed portrait of an elderly woman is on the right. A small drawing of a tractor is in the top right corner. The text is centered on the plate.

Дядо

Дядо не е съгласен с мама.
Остави я на мира, казва. Сега на мода е пънкът и
детето трябва да радикализира образа си.
Е, дядо сигурно не говори точно така. Какво знае той
за пънка.

Но разбира, че става въпрос за бунт. А бунтът е нещо
добро. Като революцията!
Косите са къси, дрехите скъсани, ушите - продупчени.

Нека!

Защо не?!

Ден на отворените врати

Марко и Ксения живеят през улицата.
И тяхната входна врата е така.
Като нашата. Все отворена.

Едно и също усещане кара двете ни с Ксения
да влезем в банката на Площада на революцията,
където мама сега е чистачка.

Портиерът ме познава, пуска ни горе.
Там имат кътче за преобличане и почивка.
На масата има сметана, а мама никаква я няма. Ммм.

След това оставяме бележка: „Благодарим за
разбирането“.
Две замацани смайлита за подпис.

НЛБ – Нашата Люблянска банка.

